

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem ve věci

žalobce: **Mgr. Bc. P. K., Ph.D. MBA**
bytem X
zastoupen JUDr. Vojtěchem Mihalíkem, advokátem
sídlem Bezručova 90, Mikulov

proti
žalované: **Krajský úřad kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 57, Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2021, č. j. KUJI 17896/2021, sp. zn. ODSH 2032/2020 Krp,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina ze dne 2. 3. 2021, č. j. KUJI 17896/2021, sp. zn. ODSH 2032/2020 Krp, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení **11 228 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce, advokáta JUDr. Vojtěcha Mihalíka.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Městský úřad Velké Meziříčí (dále jen „městský úřad“) rozhodnutím ze dne 9. 11. 2020, č. j. DOP/111068/2020-novotna/7465/2020, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Přestupku se žalobce dopustil tím, že nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu, neboť neznámý řidič jím provozovaného vozidla r. z. X dne 28. 4. 2020 ve 22:49 hod. na dálnici D1 na km 140.95 – 145.35 ve směru na Brno překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích na 80 km/h tím, že jel průměrnou rychlostí 97 km/h. Za spáchání přestupku uložil městský úřad žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Odvolání žalobce žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí městského úřadu potvrdil.

II. Obsah žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. Uvádí, že městskému úřadu sdělil, že v době spáchání přestupku vozidlo řídil J. Z. V návaznosti na toto sdělení městský úřad zaslal J. Z. předvolání k podání vysvětlení, avšak ten na toto předvolání nereagoval, a ke správnímu orgánu se bez omluvy nedostavil. Městský úřad poté věc odložil a zahájil řízení o přestupku provozovatele vozidla.
3. Žalobce připouští, že objektivní odpovědnost provozovatele vozidla směřuje vůči případům, kdy totožnost řidiče nebude možné přiměřeným způsobem zjistit. Z judikatury však vyplývá i to, že k nástupu objektivní odpovědnosti provozovatele nedochází automaticky poté, co správní orgán provede pouze minimum formálních úkonů ke zjištění totožnosti skutečného řidiče.
4. Žalobce označil konkrétní osobu, která předmětné vozidlo v daný čas řídila. Ačkoli se označený řidič po předvolání bez omluvy nedostavil, městský úřad z toho nevyvodil žádných následků a automaticky zahájil řízení s žalobcem. Dle žalobce naopak byly naplněny předpoklady pro zahájení řízení o přestupku proti řidiči vozidla, neboť jeho totožnost i místo pobytu byly městskému úřadu známy. Postup městského úřadu je dle žalobce nezákonný a zakládá předčasný postih žalobce jakožto provozovatele vozidla. Z informací, které žalobce od městského úřadu vyžádal, vyplývá, že provozovatel vozidla je postihován zcela automaticky, neboť městský úřad v minulosti nikdy nevyužil ani opakovaného předvolání, ani uložení pořádkové pokuty, ani předvedení. Z toho je prokázáno systémové nastavení této nezákonnosti.
5. Postup městského úřadu je dle žalobce formalistický a v rozporu s principem subsidiarity odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek. Předvoláním označeného řidiče k podání vysvětlení městský úřad nevyčerpал nezbytné kroky, které měl ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu učinit ke zjištění pachatele přestupku. Označeného řidiče mohl nechat předvést nebo mu mohl uložit pořádkovou pokutu až do výše 5 000 Kč. Namísto toho se městský úřad spokojil se s tím, že označená osoba se k podání vysvětlení nedostavila. Přitom např. z rozsudku Krajského soudu v Brně, sp. zn. 22 A 37/2015, vyplývá, že někdy nemusí být ani opakované předvolání dostatečné k tomu, aby byl postup správního orgánu v souladu se zákonnými požadavky. Označený řidič přitom je kontaktní (má datovou schránku). Žalobce proto

navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že byly splněny všechny podmínky pro projednání přestupku provozovatele vozidla. Žalobcem označený řidič na výzvu k podání vysvětlení nijak nereagoval a k městskému úřadu se bez omluvy či uvedení důvodů nedostavil. Pro vedení řízení o přestupku řidiče je nezbytné, aby řidič byl kontaktní i směrem ke správnímu orgánu, což v daném případě nenastalo. Právě odkazování na „nezúčastněnou“ osobu je častou obstrukcí u přestupků s objektivní odpovědností. Podmínka učinění nezbytných kroků ke zjištění totožnosti řidiče byla v nynější věci splněna. Nebylo důvodu se domnívat, že by další úkony městského úřadu vůči žalobcem označené osobě pomohly získat jakékoliv vyjádření řidiče.
7. Právě „pasivita“ označených osob je jedním z nejčastějších obstrukčních jednání. Proto městský úřad dospěl k závěru, že namísto skutečného splnění povinnosti označit řidiče vozidla žalobce přistoupil pouze k procesní obstrukci bez reálného významu pro řešení přestupku. Tento obstrukční postup vede k tomu, že ve výsledku není potrestán ani řidič na základě subjektivní odpovědnosti, ani provozovatel na základě objektivní odpovědnosti, což je v rozporu s veřejným zájmem. Judikaturu Nejvyššího správního soudu není možné paušalizovat bez přihlédnutí ke konkrétním skutkovým okolnostem.
8. Použití dalších procesních institutů zmiňovaných žalobcem by bylo dle žalovaného neefektivní, bezúčelné a nevhodné. Není dán žádný rozumný důvod předpokládat, že by označená osoba na opakovanou výzvu reagovala. Uložení pořádkové pokuty či předvedení označené osoby je vyloučeno z hlediska principu proporcionality. Tyto prostředky představují výrazný zásah do základních práv osob bez odpovídajícího zmocnění správního orgánu. Lze přitom odkázat na závěry Ústavního soudu obsažené v nálezu ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1849/08, dle něhož je uložení pořádkového opatření jen z důvodu nedostavení se k podání vysvětlení v oblasti správního trestání vyloučeno, neboť je zapotřebí přísně respektovat i princip zákazu sebeobviňování či sebeusvědčování, který plyne z interpretace čl. 6 odst. 1 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách.
9. Žalovaný respektuje právo žalobce hájit se v řízení víceméně jakýmkoliv způsobem, kdy analogicky s trestním řízením má právo lhát tam, kde tím nenaplnuje žádnou skutkovou podstatu trestného činu. Četnost podání žalobce v nynějším správním řízení však vzbuzuje důvodné podezření o obstrukci, resp. odrazení správního orgánu od vydání rozhodnutí v neprospěch žalobce. Jak městský úřad, tak žalovaný, se v průběhu řízení vypořádávali se značným počtem podaných námitek podjatosti, stížností či žádostmi o informace. Žalobce věnoval rozsáhlé úsilí brojení proti postupům správních orgánů, avšak nevěnoval žádnou aktivitu k osobě řidiče, jemuž z titulu provozovatele vozidla údajně svěřil vozidlo k užívání v době přestupku. Žalovaný proto navrhuje, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Další vyjádření žalobce

10. Žalobce v replice uvádí, že dle konstrukce žalovaného by byl provozovatel odpovědný za to, že osoba, která v době spáchání přestupku řídila předmětné vozidlo, bude pro správní orgán kontaktní. Žalobce však nemá žádnou možnost tuto aktivitu zajistit a

nemůže v tomto nahrazovat činnost správního orgánu. Žalobce v žádném případě neměl v úmyslu provádět jakékoli obstrukce, jako obstrukce nemůže být vnímáno označení skutečného řidiče.

11. Žalobce ve svém dalším vyjádření uvádí, že se v nynější věci obrátil také na Veřejného ochránce práv, který taktéž shledal v postupu městského úřadu pochybení. Obsah jeho vyjádření učinil žalobce součástí dalšího samostatného podání.
12. Svou argumentaci žalobce a Veřejný ochránce práv doplňují odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 29. 6. 2021, č. j. 4 As 329/2019 – 32, ze dne 25. 3. 2020, č. j. 9 As 311/2018 – 27, a ze dne 13. 1. 2020, č. j. č. j. 9 As 260/2018 – 21). Nejvyšší správní soud v těchto věcech nepovažoval za naplnění nezbytných kroků ke zjištění řidiče ani zaslání druhé výzvy k podání vysvětlení, ale přímo uvádí, že bylo namíste využít další procesní nástroje, tj. uložení pořádkové pokuty, případně předvedení. Nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1849/08, žalovaný dezinterpretuje. Týkal se totiž případu, kdy dotyčný byl viněn z jednání, které *prima facie* nebylo trestné. Že jeho závěry nelze paušalizovat, potvrdilo později také Ministerstvo vnitra i samotný Ústavní soud v řadě dalších svých rozhodnutí týkajících se podání vysvětlení před policií.

V. Posouzení věci krajským soudem

13. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
14. Žaloba je důvodná.
15. V nynější věci nejsou sporné podstatné skutkové okolnosti. Žalobce v návaznosti na výzvu dle § 125h zákona o silničním provozu městskému úřadu sdělil, že v době spáchání přestupku vozidlo řídil J. Z. Městský úřad zaslal J. Z. předvolání k podání vysvětlení (doručeno do datové schránky fikcí dne 13. 7. 2020), avšak ten na toto předvolání nereagoval, a ke správnímu orgánu se bez omluvy nedostavil. Městský úřad poté věc odložil a zahájil řízení o přestupku provozovatele vozidla.
16. Podle § 125f odst. 5 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek provozovatele vozidla projedná, *pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě*.
17. Zákon vychází ze zásady subsidiarity odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek řidiče (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 – 45). Dříve než správní orgány vyvodí odpovědnost provozovatele vozidla, musí vyvinout reálnou snahu směrem ke zjištění totožnosti jeho řidiče.
18. Obecně pak platí, že by bylo zjevně proti smyslu právní úpravy vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro jeho zjištění potřebné indicie a označení řidiče provozovatelem vozidla nevede, resp. zjevně nemůže vést k nalezení skutečného pachatele, např. označenému řidiči se nedaří doručovat (srov.

těž žalovaným odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46).

19. Pokud provozovatel vozidla správnímu orgánu poskytne dostatečné množství identifikačních údajů, na jejichž základě správní orgán sděleného řidiče vyzve k podání vysvětlení, a tento nijak nereaguje (jako je tomu v nynější věci), je třeba zohlednit další skutkové okolnosti, aby bylo možné uzavřít, zdali byla činnost ze strany správního orgánu dostatečná a představovala tak provedení nezbytných úkonů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 2 As 346/2018 – 22).
20. K argumentaci žalobce je třeba předně uvést, že samotným označením řidiče ze strany provozovatele vozidla nejsou naplněny předpoklady pro zahájení řízení o přestupku proti tomuto řidiči. Bylo proto nezbytné tuto osobu předvolat k podání vysvětlení, v rámci kterého by mohla být blíže objasněna totožnost řidiče (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2019, č. j. 8 As 243/2017 – 36, nebo ze dne 10. 8. 2021, č. j. 6 As 300/2020 – 45). I v naposledy uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud zdůraznil nutnost zohlednit individuální okolnosti každého případu.
21. Dle krajského soudu nejsou na nynější věc přílehlavé rozsudky, na které odkazuje žalobce v doplnění žaloby, a kterými argumentuje také Veřejný ochránce práv. Ve všech těchto věcech totiž provozovatel vozidla nejenže identifikoval označeného řidiče, ale nadto také věrohodně doložil, že řidičem byla právě tato konkrétní osoba (písemnou nájemní smlouvou, případně kupní smlouvou, včetně potvrzení o převzetí vozidla). Jedná se proto oproti nynější věci o kvalitativně odlišnou situaci.
22. V rozsudku ze dne 19. 11. 2021, č. j. 8 As 222/2019 – 61, pak Nejvyšší správní soud zobecnil tři typové situace hodnocení nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku dle skutkových okolností daných věcí.
23. V prvním případě se jedná o situace v žalobcem odkazovaných rozsudcích. Kromě identifikace řidiče byla správními orgány konkretizována tvrzení a dokládány listiny k prokázání označeného řidiče – smlouva o nájmu, předávací protokol a protokol o vrácení vozidla, kupní smlouva atd. Jedno předvolání k podání vysvětlení, na které označený řidič nereaguje, v těchto případech není dostačující. Správní orgány měly např. kontaktovat označeného řidiče znovu, využít institutu předvolání či pořádkové pokuty, případně s přihlédnutím k dostupným důkazům rovnou zahájit řízení o podezření ze spáchání přestupku s daným řidičem.
24. Pokud takové důkazy k dispozici nejsou, jediné předvolání k podání vysvětlení označenému řidiči není dostačující např. tehdy, pokud byl řidič označen jako jednatel společnosti a uvedena adresa této společnosti, ale správní orgán se na ni nepokusil doručit (rozsudek ze dne 18. 5. 2016, č. j. 3 As 204/2015 – 22), případně předvolání bylo doručeno fikcí, aniž by správní orgán provedl lustraci řidiče v centrální evidenci obyvatel (rozsudek ze dne 9. 10. 2019, č. j. 2 As 346/2018 – 22). V těchto případech nebyly vyčerpány ani všechny možnosti, jak označeného řidiče kontaktovat.
25. Ve třetím okruhu věcí bylo jediné předvolání k podání vysvětlení dostatečným. Jedná se o situace nekontaktních zahraničních řidičů (rozsudky ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015 – 31, a ze dne 5. 6. 2020, č. j. 4 As 450/2019 – 36), obchodní společností coby provozovatelkou byla označena jednatelka společnosti (rozsudek ze dne 19. 5. 2021, č. j.

6 As 49/2021 – 20), případně označený řidič odepřel podání vysvětlení (rozsudek ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015 – 32).

26. Samostatnou kapitolou jsou potom případy, kdy je z okolností věci patrná obstrukční povaha označení řidiče. Je totiž třeba *„rozlišovat mezi skutečným splněním povinnosti označit řidiče vozidla, jímž byl spáchán přestupek, a obstrukčními postupy, které jako akt zneužití práva nelze aprobovat a jež (po ověření a zdůvodnění, že jde právě o takový případ) překážku pro uložení správního deliktu provozovateli vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu nevytvářejí“*. Projednání přestupku provozovatele vozidla *„musí předcházet reálná snaha správního orgánu o ztotožnění osoby podezřelé z přestupku, má-li k tomu správní orgán nezbytné indicie. Nicméně tato „pátrací“ povinnost neplatí (respektive je oslabena) tam, kde se ukáže, že krok provozovatele, spočívající v označení osoby údajného řidiče, je pouhou procesní obstrukcí bez reálného obsahu. V tomto směru jsou přitom velmi významným ukazatelem zkušenosti správních orgánů z jejich správní činnosti s postupem konkrétního provozovatele vozidla, popřípadě jím zvoleného zmocněnce v jiných řízeních, přičemž samozřejmě musí být zvážena jejich relevance s ohledem na konkrétní průběh řízení v té které věci.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 3 As 61/2016 – 44).
27. Vše shora uvedené krajský soud uvádí v reakci na argumentaci žalobce judikaturou odkazovanou ve stanovisku Veřejného ochránce práv a argumentaci žalovaného obstrukčním jednáním žalobce. Dle krajského soudu však nynější věc neodpovídá žádné ze shora vymezených typových situací. Jakkoliv závěry citované judikatury nejsou na věc žalobce použitelné přímo, Nejvyšší správní soud ve skutkově obdobné věci zjevně vycházel z přiměřeného použití východisek prvního okruhu případů (rozsudek ze dne 26. 5. 2020, č. j. 10 As 315/2018 – 32).
28. Stejně jako v nyní projednávané věci nebylo možné dovodit, že se označenému řidiči nedaří doručovat, neboť výzvu k podání vysvětlení doručoval správní orgán pouze jednou a doručit tuto písemnost se podařilo (byť v nynější věci fikcí, nicméně do datové schránky, kde se s písemností mohl označený řidič kdykoliv seznámit). Bylo proto předčasné věc bez dalších kroků odložit. Jedním z možných kroků, které mohl správní orgán učinit, je dle Nejvyššího správního soudu výzva žalobci k doložení, že jeho vozidlo skutečně řídil jím označený řidič (žalobce jako provozovatel vozidla by mohl v přestupkové věci vystupovat jako svědek). V závislosti na konkrétní situaci si lze ovšem představit i jiné vhodné úkony správního orgánu. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že předvedení obecně není možné, ledaže by nastaly výjimečné skutkové okolnosti (srov. bod 26 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2020, č. j. 9 As 260/2018 – 21); naopak uložení pořádkové pokuty si obecně představit lze (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2019, č. j. 8 As 243/2017 – 36, nebo ze dne 5. 12. 2017, č. j. 9 As 277/2016 – 45).
29. V naposledy zmíněném rozsudku se Nejvyšší správní soud zabýval také interpretací odkazovaného nálezu Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1849/08. Dospěl přitom k závěru, že nález nelze aplikovat doslovně, jelikož v dané věci nebylo možné posuzované jednání vůbec kvalifikovat jako přestupek. Zároveň z tohoto nálezu plyne, že *„je povinností orgánu veřejné moci předtím, než uplatní zákonem obecně vymezené oprávnění uložit jednotlivci povinnost, aby věc posoudil s ohledem na konkrétní okolnosti případu v danou chvíli mu již známé a zvážil, zda vůbec v konkrétní situaci smí obecně mu svěřené oprávnění uplatnit, a bude-li to možné, musí posoudit, zda jeho uplatněním lze naplnit účel, k*

němuž jeho oprávnění směřuje“. Pokud překročí své oprávnění vyžadovat podání vysvětlení, nelze pak nesplnění této povinnosti vynucovat pomocí sankce. Naopak, označí-li provozovatel vozidla pachatele přestupku, je rovněž správní orgán oprávněn požadovat od označené osoby podání vysvětlení, neboť samotné sdělení provozovatele není dostatečným podkladem pro zahájení řízení o přestupku proti takové osobě. V takovém případě je možné vynutit splnění této povinnosti i prostřednictvím pořádkové pokuty.

30. Žalovaný uvádí, že jednání žalobce bylo pouhou procesní obstrukcí a prostředkem, jak se vyhnout odpovědnosti za spáchání přestupku. To však dovozuje pouze ze skutečnosti, že označování řidičů, kteří na výzvu k podání vysvětlení nereagují, je častou obstrukcí u přestupků s objektivní odpovědností. To sice může být pravda, nicméně žalovaný tyto obecné úvahy nijak nevztahuje ke konkrétním okolnostem nynější věci. V napadeném rozhodnutí ani později netvrdí žádné individuální okolnosti, na základě nichž by bylo možno usuzovat, že právě žalobce jednal obstrukčně (krom poukazu ve vyjádření k žalobě na procesní aktivitu žalobce v průběhu řízení o přestupku provozovatele, což ovšem nastalo až po odložení věci přestupku řidiče). Žalovaný nepopisuje předchozí zkušenosti se žalobcem z jiných řízení, např. že by žalobce v minulosti obstruoval tato řízení, označený řidič byl již v minulosti nekontaktní, byl by udáván v obdobných případech opakovaně, v době spáchání přestupku nemohl prokazatelně řídit, že by žalobce byl spojen s osobami využívajícími obstrukční taktiky (správním orgánům i soudům dlouhodobě známé „pojištění“ proti pokutám), nebo že by správní orgány měly v minulosti jakoukoliv jinou relevantní zkušenost s procesním postupem žalobce.
31. Závěrem je možné podotknout, že shora citovaná judikatura je značně kazuistická a co do požadavků na správní orgány poměrně přísná. Judikaturu nicméně sjednocuje Nejvyšší správní soud a krajský soud neshledal v nynější věci natolik závažné důvody, pro které by bylo na místě se od ní odchýlit.

VI. Závěr a náklady řízení

32. Krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost, neboť městský úřad zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, přestože neučinil dostatečné kroky ke zjištění skutečného pachatele přestupku. Právní názor vyslovený v tomto rozsudku žalovaného v dalším řízení zavazuje (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
33. O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měl plný úspěch ve věci žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a na právní zastoupení. Soud přiznal zástupci žalobce náhradu nákladů řízení za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby) po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále má nárok na 2 režijní paušály po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Jelikož zástupce žalobce je registrovaným plátcem DPH, je třeba k nákladům zastoupení přičíst částku 1 428 Kč, která odpovídá 21% sazbě daně. Krajský soud nepřiznal žalobci náhradu nákladů za ostatní doplnění podání, neboť nad rámec stanoviska Veřejného

ochránce práv neobsahovala tato doplnění žádné pro věc podstatné skutečnosti, nejednalo se tudíž o účelně vynaložené náklady. Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci na nákladech řízení nahradit částku 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce, advokáta JUDr. Vojtěcha Mihalíka.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 4. května 2022

Mgr. Filip Skřivan, v. r.
samosoudce